

## Arrest

nr. 205 325 van 14 juni 2018  
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: 1. X(RvV X)  
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 22 december 2015 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 4 januari 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 april 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent een soennitische moslima. U bent afkomstig uit de stad Suleimaniya, Noord-Irak. U bent gehuwd met M.(...) A.(...) M.(...) F.(...) (CGVS ref. 16/10252, OV nr. 8.189.425) en verblijft samen met uw echtgenoot en uw dochter in België.*

*U verklaarde dat u huwde in 2010. U wist niet dat uw echtgenoot zich tot het christendom bekeerd had tot na de geboorte van uw dochter. Toen u dit vernam, vond u dat hij daarin vrij was en u had er geen probleem mee. Op 3 december 2015 was uw schoonzus samen met haar zoon bij jullie op bezoek. Uw man ging werken en u bleef thuis bij de gasten. De zoon van uw schoonzus wilde foto's van een picknick bekijken op de computer. Op die manier ontdekte hij foto's van de doopceremonie van uw echtgenoot. Uw schoonzus greep haar telefoon en stuurde u weg. U ging naar uw kamer en u belde uw man om hem te verwittigen. U hoorde uw schoonzus aan de telefoon zeggen dat het probleem moest opgelost worden door uw man te elimineren. Uw man vroeg u een geldsom en zijn paspoort mee te nemen en af te spreken in de Sahalaqa straat. Uw echtgenoot had beslist Irak te ontvluchten en u besloot hem te volgen. U begaf u onmiddellijk met uw echtgenoot naar de luchthaven. Op 4 december 2015 namen jullie een vlucht van Suleimaniya naar Istanbul. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 22 december 2015. Op 4 januari 2016 diende u samen met uw echtgenoot een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

*Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd te Suleimaniya op 1 maart 2015 en uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Suleimaniya op 9 december 2007.*

#### *B. Motivering*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot, namelijk dat hij Irak diende te ontvluchten nadat zijn familie hem wilde vermoorden omdat hij zich tot het christendom bekeerde. U kende zelf geen concrete problemen en u besloot uw echtgenoot te volgen naar Europa (CGVS, pg 4). Wat deze motieven betreft, werd in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:*

*'(...)*

*Daarnaast haalde u aan dat u door uw familie verstoten werd, omdat u zonder hun toelating Irak verliet (CGVS, pg 4). Gevraagd wat deze verstoting door uw familie voor u concreet zou inhouden, antwoordde u dat ze niet met u willen praten (CGVS, pg 6). U wist niet of er nog andere problemen zouden veroorzaakt worden door uw verstoting, aangezien u nu hier bent en snel vertrokken was (CGVS, pg 6). Voorts bleek dat u uw stelling dat uw familie u verstoten heeft, enkel baseerde op veronderstellingen en vermoedens. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat uw familie u verstoten heeft, kon u namelijk enkel zeggen dat u uw familie kent en dat u er zeker van was dat zij u verstoten hadden (CGVS, pg 7). U zou net zoals uw echtgenoot gedood worden, niet alleen omdat hij van geloof veranderde, maar ook omdat u samen met hem weg liep (CGVS, pg 7). U zou door uw familie gedood worden (CGVS, pg 7). Toen u gevraagd werd of uw echtgenoot dan het recht niet had om u ergens mee naartoe te nemen, zei u ja, maar dat uw familie voordien niet wist dat hij geen moslim meer was (CGVS, pg 7). Vervolgens bleek dan echter dat u niet wist of uw familie op de hoogte was van zijn bekering of niet (CGVS, pg 7). U verbond uw vage veronderstellingen over uw verstoting dus bovendien ook aan het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas aangaande de bekering van uw echtgenoot. Aan uw vermeende verstoting kan geen geloof gehecht worden. Bijgevolg komt u ook op basis van dit motief niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden*

gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart en uw origineel nationaliteitsbewijs doen niets af aan hogervermelde vaststellingen. Deze documenten geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die hier op zich niet betwist worden. U legde geen enkel document voor dat uw vertrekdatum uit Irak en/of reisroute kan bevestigen.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoeker:

#### “A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent een soennitische moslim, maar u bekeerde zich tot het christendom. U bent afkomstig uit de stad Suleimaniya, Noord-Irak. U bent gehuwd en verblijft in België samen met uw echtgenote H.(...) A.(...) R.(...) A.(...) (CGVS ref. 16/10252B en OV nr. 8.189.425) en uw minderjarige dochter.

U verklaarde dat u in 2006 naar Zweden vluchtte omdat u diende te huwen met een meisje tegen uw wil. U kreeg een verblijfsvergunning van een jaar in Zweden, maar nadien mocht u niet langer in Zweden blijven. In Zweden kwam u in contact met het christendom. U besloot u te bekeren en liet u dopen bij een Zweedse pinkstergemeenschap. Op 18 december 2009 keerde u terug naar Iraaks Koerdistan. De situatie in verband met het huwelijk was opgelost en u kon trouwen met de echtgenote van uw keuze. Haar familie kwam er echter achter dat u bekeerd was tot het christendom en ging niet langer akkoord met jullie huwelijk. U probeerde te ontkennen dat u christen was, maar ze geloofden u niet en u moest van uw vrouw scheiden. Uw eigen familie had ook geruchten vernomen dat u bekeerd was, maar u ontkende en ze geloofden u wel. Eind 2010 huwde u met uw huidige echtgenote. U vertelde haar niet dat u bekeerd was tot na de geboorte van jullie dochter in 2013. U beleefde uw geloof heel discreet thuis. Voor de buitenwereld liet u uitschijnen dat u nog steeds moslim was. Op 3 december 2015 kreeg u echter problemen. U was vertrokken naar uw werk en uw zus en haar zoontje (uw neef) waren op bezoek bij u thuis. Uw neefje wilde foto's bekijken op uw pc en ontdekte op die manier foto's van uw doopceremonie. Zo kwam uw zus te weten dat u gelogen had en dat u wel bekeerd was tot het christendom. Uw zus sommeerde uw echtgenote om de woning te verlaten en naar haar ouders te gaan. Uw zus zei tegen uw echtgenote dat ze met u zouden afrekenen van zodra u terugkeerde, dat niemand er iets van mocht weten en dat het een schande was. Uw echtgenote belde u op om uit te leggen wat er gebeurd was en waarschuwde u dat u niet naar huis kon terugkeren. U vroeg uw echtgenote om u te ontmoeten in de Sahalaqa straat en een geldsom, uw identiteitsdocumenten en uw paspoort mee te brengen. U had geen andere optie dan Irak te ontvluchten. U liet uw echtgenote de keuze om met u mee te reizen of niet. Ze besloot u te volgen. U ging vliegtuigtickets kopen en u begaf u samen met uw vrouw en dochter naar de luchthaven. De volgende ochtend om 4u namen jullie een vlucht van Suleimaniya naar Istanbul. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 22 december 2015. Op 4 januari 2016 diende u samen met uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hier in België bent u lid van een kerkgemeenschap.

Ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart afgeleverd te Suleimaniya op 18 maart 2013, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Suleimaniya op 25 januari 2007, de originele identiteitskaart van uw dochter afgeleverd op 18 maart 2013, uw origineel doopcertificaat op datum van 29 december 2015, enkele foto's van uw doopceremonie, een Zweeds krantenartikel, een link naar een video op Youtube, een verslag van het opvangcentrum en een attest van kerklidmaatschap.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat uw familie ontdekte dat u bekeerd was tot het christendom en u om die reden wilde vermoorden. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo zijn er ernstige twijfels gerezen bij de oprechtheid van uw bekering naar het christendom. U verklaarde dat u koos voor de protestantse kerk in Zweden, omdat u eerst benaderd werd door protestanten en veel contact had met protestanten (CGVS, pg 9). Uit uw doopcertificaat blijkt dat het om een pinkstergemeenschap gaat. U stelde daarbij dat u geen verschil ziet tussen katholieken en protestanten en dat jullie allemaal geloven dat Jezus de zoon van God is (CGVS, pg 9). Ook hier in België maakt het

u kennelijk niet veel uit bij welke kerkgemeenschap u zich zou aansluiten. U verklaarde dat u geen protestantse kerk kende in het begin, dat er voor u gelukkig geen verschil is tussen katholiek en protestant en dat u naar de kerk ging in de buurt van het opvangcentrum. De week voor het gehoor op het CGVS vond u via iemand een protestantse kerk in Diest, waar u één keer naartoe ging (CGVS, pg 12). U verbleef op dat ogenblik al ruim negen maanden in België. Het kan geenszins overtuigen dat iemand die de bijzonder ingrijpende keuze maakt om zijn vertrouwde geloof waar hij mee opgroeide op te geven en bewust te kiezen voor een ander geloof, zich niet zou verdiept hebben in de verschillende stromingen die aanwezig zijn binnen dit nieuwe geloof, in casu het christendom, en aldus geen notie zou hebben van de wezenlijke verschillen tussen katholicisme en protestantisme. Het roept ook vragen op dat uw initiële keuze voor de pinkstergemeenschap helemaal niet gebaseerd was op inhoudelijke motieven of op de beleving van het geloof die typerend is voor de pinksterkerk, maar enkel op het gegeven dat u in contact kwam met leden van deze gemeenschap. Verder is het merkwaardig dat u sinds uw aankomst in België niet actiever op zoek zou gegaan zijn naar een voor u passende kerkgemeenschap en dat u pas na negen maanden voor het eerst een protestantse kerk zou bezocht hebben.

Toen u gevraagd werd uit te leggen waar de pinkstergemeenschap voor staat, kwam u niet verder dan te zeggen dat het een onderdeel van de protestantse kerk is en dat het de vijftigers genoemd wordt in het Arabisch, pentacoostal (pinkster-) in het Engels (CGVS, pg 9). U kon niet uitleggen waar Pinksteren over gaat, wat er toen gebeurde volgens de Bijbel (CGVS, pg 9). Ook na een aantal aanwijzingen, namelijk dat het een verhaal betreft waarin de Heilige Geest belangrijk is waarbij sprake is van heilige tongen, kon u geen toelichting geven over Pinksteren. U zou dan wel zelf ervaren hebben dat de heilige geest in u was en dat u een vuur in u voelde (CGVS, pg 11), maar u kende de Bijbelse achtergrond van deze beleving, die uiterst belangrijk is binnen de pinkstergemeenschap duidelijk niet. Het lijkt dan ook uiterst merkwaardig dat u zoiets zou ervaren hebben, terwijl u de dieperliggende betekenis ervan niet kent. Gevraagd wat er toen met de apostelen gebeurde (CGVS, pg 11), begon u over het verraad van Petrus, wat geen onderdeel uitmaakt van de gebeurtenissen op Pinksteren. Erop gewezen dat wat u vertelde niet over Pinksteren gaat, zei u dan dat u al tien jaar niet meer bezig bent met het studeren van de Bijbel, dat u de Bijbel niet vanbuiten kent en dat zelfs de priester in de Bijbel leest om iets te vertellen, alsook dat u al acht jaar niet meer in de kerk bent geweest (CGVS, pg 12). U wist evenmin wanneer Pinksteren gevierd wordt en u verklaarde dat dit in de maand april was (CGVS, pg 9), terwijl Pinksteren in mei of juni gevierd wordt. Hoewel er zeker niet van u verwacht wordt dat u elk detail van de Bijbel zou vanbuiten kennen, mag er redelijkerwijs wel van u, een lid van de pinkstergemeenschap dat zich bewust bekeerde tot het christendom, verwacht worden dat u de betekenis van Pinksteren zou kunnen toelichten en dat u toch op zijn minst de elementaire onderdelen van het pinksterverhaal zou kunnen aanbrengen.

Het roept ook vragen op dat u pas na de geboorte van uw dochter in februari 2013 aan uw echtgenote zou verteld hebben dat u bekeerd was, terwijl u met haar huwde in 2010. Indien uw geloof echt belangrijk zou zijn voor u, zou toch verwacht worden dat u dit niet gedurende ruim twee jaar zou onvermeld laten ten overstaan van uw levenspartner. Uw echtgenote verklaarde dat ze nooit iets gemerkt had. Ze had u bijvoorbeeld nooit zien bidden (CGVS, gehoorverslag vrouw, pg 6). Uw echtgenote kon slechts op zeer summiere wijze vertellen over het moment dat u haar dan wel eindelijk op de hoogte bracht van uw keuze voor het christendom. Ze verklaarde dat ze het niet kon geloven, dat ze vroeg of het een grap was, waarop u zei dat het echt was, dat u bekeerd was en dat u een vrije mens bent en mag kiezen (CGVS vrouw, pg 6). Ze zou u ook gevraagd hebben waarom u dit niet verteld had en u zou gezegd hebben dat u bang was. Uw echtgenote kon dan echter niet uitleggen voor wie of waarom u bang was (CGVS vrouw, pg 6). Dit alles komt weinig doorleefd over.

Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat een aantal van uw verklaringen niet stroken met de verklaringen die u aflegde toen u asiel aanvraagde in Zweden. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u initieel naar Zweden vluchtte omdat u familiale problemen had. U zou moeten trouwen met een meisje, met wie u niet wilde huwen. Jullie wilden beiden trouwen met iemand anders. U besloot te vertrekken en weg te blijven tot het meisje met iemand anders gehuwd was, waardoor het probleem opgelost zou zijn en u ook met de persoon van uw keuze zou kunnen huwen (CGVS, pg 6). U stelde dat het meisje trouwde met iemand anders, dat u terugkeerde en trouwde met uw lief, maar dan zou de familie van uw vrouw erachter gekomen zijn dat u bekeerd was en werd u gedwongen te scheiden (CGVS, pg 6). U verklaarde eveneens dat u van 2006 tot eind 2009 in Zweden verbleef, waarna u terugkeerde naar Iraaks Koerdistan (CGVS, pg 3). In Zweden verklaarde u echter dat u op 19 februari 2007 getrouwd bent en zou u aldus de problemen met uw schoonvader al gehad hebben terwijl u nog in Zweden verbleef (rapport van een mondeling interview m.b.t. een verblijfsvergunning, asielsdossier Zweden, 30 november 2007).

Uw verklaringen over de initiële reactie van uw eigen familie toen zij te weten kwamen dat u bekeerd was, komen evenmin overeen met de verklaring die u daaromtrent aflegde in Zweden. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw familie in het begin ook wist dat u bekeerd was, maar dat u dit ontkende. U kon hen ervan overtuigen dat u nog moslim was omdat er op uw identiteitskaart moslim stond en u dit

niet liet veranderen (CGVS, pg 8). Toen u in 2010 terugkeerde naar Irak was uw familie niet zeker dat u christen geworden was, ze geloofden u toen (CGVS, pg 11). Over de relatie met uw zus zei u dat jullie een normale relatie hadden, zus en broer, maar dat zij niet wist dat u van geloof veranderde (CGVS, pg 11). Ook met uw broer had u een goede relatie (CGVS, pg 11). In Zweden antwoordde u echter het volgende toen u gevraagd werd hoe uw familie reageerde op het feit dat u christen geworden was: "Zij willen dat ik in hun handen val. Mijn vader zei me in de telefoon dat hij van mij niet meer wil weten, aangezien ik een heiden geworden was. De hele familie heeft zich tegen mij gekeerd en staat achter mijn vader. Zij hebben mijn vader gezegd dat als hij me niet ombrengt, dan zullen ze zich op mij wreken." U was ervan overtuigd dat u zou gedood worden bij een terugkeer naar Irak, niet enkel door uw familieleden, maar door een ieder die u te pakken kon krijgen (rapport van een mondeling interview m.b.t. een verblijfsvergunning, asiendossier Zweden, 30 november 2007). Dit valt geenszins te rijmen met uw huidige verklaring dat u initieel uw familie ervan kon overtuigen dat u nog moslim was, dat u een normale, goede relatie had met uw zus en broer en dat zij pas geloofden of inzagen dat u wel bekeerd was, nadat uw neefje de foto's van uw doopceremonie ontdekte op uw computer in december 2015 (CGVS, pg 7 en CGVS vrouw, pg 4 en 5), een cruciaal gegeven binnen uw huidige vluchtrelaas.

Voorts stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u niet wist hoe uw familie bij uw terugkeer naar Irak te weten gekomen was dat u bekeerd was. U dacht dat ze het misschien via via gehoord hadden, van iemand die van u af wist in Zweden en dat Koerden en moslims in Zweden het krantenartikel (artikel in een Zweedse krant, stuk 8) konden gezien hebben (CGVS, pg 8). Nochtans had u in Zweden verklaard dat u aan een zekere Aram verteld had over uw bekering. Deze Aram zou u pas geloofd hebben nadat hij foto's van uw doopceremonie zag op MSN. Daarop zou Aram uw schoonvader ingelicht hebben en de foto's van de doopceremonie naar uw schoonvader gestuurd hebben (uitspraak migratierechtbank Zweden, asiendossier Zweden). Het is dan ook merkwaardig dat u bij uw huidige asielaanvraag met geen woord repte over deze Aram die u in de problemen bracht en de foto's van uw doopceremonie doorstuurde naar Irak.

Ook blijkt dat u in Zweden gekend bent onder een totaal andere geboortedatum, namelijk 4 februari 1984, terwijl u hier verklaarde op 29 juni 1980 geboren te zijn. Dergelijke vaststellingen tasten uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan.

Ten slotte werd vastgesteld dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote over de computer waarop u de foto's van uw doopceremonie bewaarde niet overeen stemden. U verklaarde dat uw computer niet voor iedereen toegankelijk was, dat er een code was om in te loggen, maar dat u vergeten was de computer uit te schakelen, waardoor uw neefje de foto's kon ontdekken (CGVS, pg 13). Uw echtgenote stelde echter dat uw computer niet beveiligd was, dat er geen code of paswoord was (CGVS vrouw, pg 5). De computer stond niet aan, uw neefje diende die aan te zetten (CGVS vrouw, pg 6). Uw echtgenote kon geen verklaring verstrekken voor deze discrepanties, ze wist niet waarom jullie niet hetzelfde verklaarden (CGVS vrouw, pg 6). Ze voegde vervolgens toe dat zij zelf die computer niet gebruikte, hoewel ze net voordien verklaard had dat zij foto's van een picknick opsloeg op de computer (CGVS, pg 5). Uw echtgenote kon ook niet toelichten hoe het neefje erin geslaagd was die foto's terug te vinden op uw computer. Ze wist het echt niet meer, ze wist niet veel af van die computer en ze wist niet hoe uw neefje de foto's vond en hoe hij op die computer geraakte (CGVS vrouw, pg 6). Ook al zou uw echtgenote niet veel af geweten hebben van uw computer, dan nog zou toch verwacht worden dat u met haar zou gesproken hebben over de foto's en waar en waarom u die precies bewaarde, gezien de ontdekking van deze foto's de kern vormt van uw asielrelaas en de reden waarom jullie beiden de moeilijke beslissing dienden te nemen om alles achter te laten en de hachelijke reis naar Europa te ondernemen. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat het weinig consistent overkomt dat u enerzijds geen Bijbel zou durven bewaren in uw huis uit schrik dat anderen die zouden ontdekken, maar dat u anderzijds wel foto's van uw doopceremonie zou bewaren (CGVS, pg 12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas, noch aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk

regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat

om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, alsook de identiteitskaart van uw dochter geven enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Suleimaniya, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS, daargelaten de vraag wat uw echte geboortedatum is. Het doopcertificaat en de foto's van uw doopceremonie tonen aan dat u gedoopt bent, maar zeggen niets over de waarachtigheid van deze bekering. Het krantenartikel 'Ahdnya riskerar dödas' is gebaseerd op uw eigen verklaringen en heeft aldus geen objectieve bewijswaarde. De link naar een video op Youtube die u na het gehoor doorstuurde, verwijst naar een video die niet langer beschikbaar is, zodat de inhoud ervan niet nagegaan kon worden. Het verslag van het opvangcentrum van 19 oktober 2016 staat dat u problemen kende in uw opvangcentrum. Het feit dat u zich in het opvangcentrum uit als christen wat problemen gaf met andere bewoners, bewijst echter niet dat het hier om een oprechte bekering gaat. U hebt er in het kader van uw huidige asielaanvraag namelijk alle belang bij u naar de buitenwereld toe te tonen als christen. Het attest van kerklidmaatschap staat dat u sinds mei 2016 lid bent van een christelijke gemeenschap. Net zoals de foto's van de doopceremonie doet dit attest niets af aan de vaststellingen omtrent de oprechtheid van uw bekering. Het attest zelf bevat overigens bijzonder weinig informatie. Zo kan er niet uit opgemaakt worden van welke kerk u precies lid bent en wat er verstaan wordt onder 'actief lid' zijn. U legde geen documenten voor die uw vertrekdatum uit Irak en/of uw reisroute kunnen staven. Uw paspoort zou afgenomen zijn door een smokkelaar in Turkije. Deze smokkelaar zou beloofd hebben het paspoort terug te geven, maar zou zijn belofte niet nagekomen zijn (CGVS, pg 5).

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de rechtspleging

Omwille van de inhoudelijke verwevenheid van beide verzoekschriften komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) passend over de zaken met rolnummers RvV 205 686 en RvV 205 689 wegens verknochtheid te voegen en gezamenlijk af te handelen.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Verzoekschriften

In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10 en 15 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers citeren vooreerst de bepalingen die verband houden met de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die rusten op de beslissingsautoriteit, met name artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, die in Belgisch recht volgens verzoekers gedeeltelijk zijn omgezet in artikel 27 van het KB CGVS. Verzoekers wijzen tevens op de rechtspraak van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen en het EHRM betreffende de artikelen 3 en 13 van het EVRM waaruit ook een onderzoeksplicht blijkt en op de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de samenwerkingsplicht. Vervolgens beschrijven verzoekers de vereisten van het persoonlijk onderhoud, zoals opgelegd door artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU en het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal dat verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschriften, bijlage 2). Met betrekking tot de aard van het onderzoek voegen verzoekers verder nog de *'Common EU Guidelines for processing Country of Origin Information'* van april 2008 toe en het UNHCR-rapport *'Beyond Proof'* (Verzoekschriften, bijlagen 3 en 4).

Volgens verzoekers is de verwerende partij tekort geschoten in haar onderzoeksplicht. Zij wijzen erop dat verzoekers bekering tot het christendom de kern van het asielrelaas betreft en dat de commissaris-generaal de oprechtheid van deze bekering betwist. Het motief dat tweede verzoeker niet op de hoogte is van de verschillende stromingen binnen het christendom, wordt volgens verzoekers gerechtvaardigd door het feit dat er voor hem geen wezenlijk verschil bestaat tussen de stromingen en hij zich in Zweden aansloot bij een kerkgemeenschap die hem benaderde. Volgens verzoekers komt iemand die in aanraking komt met een nieuw geloof pas gaandeweg in contact met de verschillende strekkingen en gaat aan de bekering geen studie van de verschillende strekkingen vooraf. Verzoekers beklagen zich ook over het gegeven dat de bekering van tweede verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht omdat hij de betekenis van Pinksteren niet kan uitleggen. Terloops merken verzoekers op dat uit de informatie van *Wikipedia* niet als een kwalitatieve bron kan worden beschouwd en dat uit de pagina's, die aan het administratief dossier werden toegevoegd, niet kan worden opgemaakt dat Pinksteren voor elke christen of voor elk lid van de Pinkstergemeenschap belangrijk is. Volgens verzoekers kunnen veel christenen deze feestdag, waaraan steeds minder aandacht wordt geschonken, niet duiden waardoor dit argument niet opgaat.

Betreffende het feit dat tweede verzoeker zijn echtgenote pas na de geboorte van zijn dochter in februari 2013 heeft ingelicht dat hij bekeerd was tot het christendom, zetten verzoekers uiteen dat niet werd gepolst naar de reden hiervoor, met name de geboorte van zijn dochter, waardoor de bekering, die tweede verzoeker aanvankelijk angstvallig geheim had gehouden, aan zijn echtgenote had meegedeeld. Verzoekers zijn van oordeel dat de argumenten van de verwerende partij niet volstaan om aan de oprechtheid van zijn geloof te twijfelen. Er werden slechts een paar vragen gesteld betreffende de oprechtheid van tweede verzoekers bekering en er zou niet gepolst zijn naar de persoonlijke beleving van het geloof. Uit de antwoorden op die vragen kan niet worden afgeleid dat tweede verzoeker niets van het christendom zou weten. In dit verband wijzen verzoekers op het voorziene tijdsbestek en het feit dat geen bijkomend gehoor werd georganiseerd, waardoor niet de mogelijkheid werd geboden om bijkomende verklaringen af te leggen over de oprechtheid van de bekering. Er werden geen vragen gesteld of onderzoek verricht naar de perceptie van verzoekers geloof bij een terugkeer naar Irak. Aangaande deze perceptie miskent de verwerende partij volgens verzoekers de neergelegde bewijsstukken, in het bijzonder een krantenartikel dat in de Zweedse pers verscheen. De commissaris-generaal stelt immers dat het geen objectieve bewijswaarde heeft, maar miskent de impact en de gevolgen van dit artikel en de risico's die dit zou kunnen meebrengen, die volgens verzoekers onvoldoende werden onderzocht. Het feit dat tweede verzoeker in zijn opvangcentrum problemen kende omwille van zijn christelijk geloof, bewijst volgens de commissaris-generaal niet dat het om een oprechte bekering zou gaan. Verzoeker betoogt echter dat de vaststelling van de oprechtheid van de bekering niet pertinent is. Het staat vast dat tweede verzoeker gedoopt is en het attest van de kerk bewijst dat hij actueel lid is van de kerkgemeenschap in België.

Aangaande de beweerde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij zijn asielaanvraag in Zweden, merkt tweede verzoeker op dat hij geen enkele kans heeft gekregen om deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Indien verzoeker met deze tegenstrijdigheden zou zijn geconfronteerd, had verzoeker kunnen uitklaren dat zijn verklaringen bij zijn asielaanvraag in Zweden correct waren en dat hij in 2007 bij een eerste terugkeer naar Irak een eerste maal gehuwd was en dat hij de problemen ten gevolge van dit huwelijk had ingeroepen in Zweden. De huidige problemen van tweede verzoeker dateren van na zijn verblijf in Zweden. Verzoeker stelt ook dat hij erin geslaagd is om na zijn gedwongen terugkeer naar Irak zijn ware geloof verborgen te houden, hetgeen hij ook verklaard had tijdens zijn gehoor, doordat tweede verzoeker onder een andere geboortedatum gekend was in Zweden. Tweede verzoeker zet thans uiteen dat hij na zijn huwelijk zijn geboortedatum via aan gerechtelijke procedure liet aanpassen. Bijgevolg zijn de tegenstrijdigheden niet van aard dat zij de weigeringsbeslissing kunnen schragen. Tenslotte stellen verzoekers vast dat slechts een gedeelte uit het Zweedse asieldossier vertaald is en dat het verschil in de geboortedatum wel degelijk werd aangegeven.

Betreffende de rechtstreekse vluchtaanleiding, namelijk de foto's van de doopceremonie die op de computer van tweede verzoeker werden ontdekt en de vraag of deze computer al dan niet beveiligd was, verhelderen verzoekers dat de echtgenote deze computer niet gebruikte en niets van deze computer afwist, hetgeen verklaart waarom beiden hieromtrent afwijkende verklaringen aflegden. Verzoekers stippen aan dat zij voor het overige identieke verklaringen aflegden. Verzoekers besluiten dat het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen na een halfslachtig onderzoek. De bekering wordt volgens verzoekers niet geloofd op grond van enkele moeilijke en niet-pertinente vragen, terwijl zij het voordeel van de twijfel, zoals voorzien in artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zouden moeten genieten.

In het verzoekschrift in de zaak RvV 205 686 gaan verzoekers in op de individuele problematiek van eerwraak in hoofde van eerste verzoekster, waarbij, zo stellen verzoekers, geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd omwille van tijdsgebrek en zij niet de kans kreeg haar asielmotieven naar behoren uiteen te zetten. Verzoekers wijzen op de beschikbare landeninformatie over eerdergerelateerd geweld in Irak en Koerdistan en op de bijzondere kwetsbaarheid van vrouwelijke asielzoekers. Verzoekers wijzen op het feit dat eerste verzoekster afkomstig is uit een zeer traditionele familie en dat zij in het verleden reeds een reeks conflicten met haar familie heeft doorgemaakt, waarvan zij er in haar verzoekschrift een aantal opsomt. Zij vreest om door haar familie vermoord te worden. Ook hier in België zou verzoekster kritiek krijgen omdat zij geen praktiserend moslima is.

### 3.2. Nieuwe gegevens

3.2.1. In haar aanvullende nota's van 7 februari 2018 maakt de verwerende partij volgende bijkomende informatie over: de 'COI Focus-Irak' *"De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio"* van 18 augustus 2017 en de 'COI Focus-Irak' *"De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht"* van 16 oktober 2017.

3.2.2. De verzoekende partijen voegen middels een aanvullende nota van 22 februari 2018 volgende nieuwe stukken toe, met name het doopcertificaat van eerste verzoekster van 20 januari 2018 en foto's van deze doopceremonie (Aanvullende nota verzoekers, stukken 1 en 2).

### 3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt gepreciseerd dat de Raad de beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen of hervormen. De Raad kan deze beslissing van de commissaris-generaal vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

### 3.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 3.5. Beoordeling

3.5.1. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de door verzoekers geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen. In de beslissingen wordt vooreerst gewezen op twijfels betreffende de oprechtheid van de bekering van tweede verzoeker tot het christendom. Zo wijst de commissaris-generaal op het gegeven dat tweede verzoeker verklaarde gekozen te hebben voor de protestantse kerk omdat hij veel contact had met protestanten, terwijl uit het doopcertificaat blijkt dat het om een Pinkstergemeenschap gaat. Er wordt gesteld dat het blijkbaar voor tweede verzoeker niet veel uitmaakte bij welke kerkgemeenschap hij zich zou aansluiten. De commissaris-generaal stipt ook aan dat tweede verzoeker niet in staat bleek uiteen te zetten waar de Pinkstergemeenschap voor staat en duidelijk geen weet had van de Bijbelse achtergrond van Pinksteren, hetgeen toch mag worden verwacht van iemand die zich bewust bekeerde tot de Pinkstergemeenschap.

Het wordt ook merkwaardig geacht dat verzoeker, die huwde in 2010, slechts in 2013 aan zijn echtgenote vertelde dat hij bekeerd was. De commissaris-generaal wijst ook op informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de verklaringen van tweede verzoeker niet overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde toen hij in Zweden asiel aanvraag, met name betreffende de wijze waarop zijn familieleden op de hoogte werden gebracht van zijn bekering en hun reactie daarop. De verklaringen in Zweden verschilden fundamenteel van zijn huidige verklaring aangezien hij in Zweden reeds in 2007 had verklaard dat zijn familie hem zou ombrengen omdat hij bekeerd was, terwijl hij in België verklaarde dat hij zijn bekering kon verbergen en dat deze pas werd ontdekt toen zijn neefje in december 2015 de foto's van de doopceremonie ontdekte op zijn computer.

Verzoeker zou voor de Zweedse migratierechtbank ook gesteld hebben dat een zekere A. zijn schoonvader op de hoogte had gebracht van zijn bekering, terwijl verzoeker in België nooit van A. had gesproken, hoewel deze hem in de problemen had gebracht. Bovendien bleek verzoeker in Zweden gekend onder een andere geboortedatum.

Specifiek betreffende de computer waarop de foto's van de doopceremonie bewaard werden, bleken de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overeen te stemmen. Zijn echtgenote stelde dat er geen code nodig was om in te loggen en dat de computer door het neefje moest worden aangezet, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat de computer niet voor iedereen toegankelijk was en dat hij vergeten was de computer uit te schakelen. De commissaris-generaal stelt vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet overeenstemmen over dit cruciale element in het asielrelaas. Bijkomend wordt opgemerkt dat het weinig logisch overkomt dat verzoeker ervoor terugdeinsde om een Bijbel te bewaren in huis, terwijl hij de foto's van een doopceremonie wel thuis zou bewaren.

Op basis van het geheel van zijn vaststellingen concludeert de commissaris-generaal dat aan het vluchrelaas van tweede verzoeker geen geloof kan worden gehecht, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiair beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek aangaande de beweerde verstoting van eerste verzoekster door haar familie, omdat zij zonder toestemming Irak zou hebben verlaten, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat hieraan geen geloof kon worden gehecht omdat zij zich beperkte tot vage veronderstellingen en vermoedens en deze verstoting koppelde aan de bekering van haar echtgenoot die ongeloofwaardig werd bevonden.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat er in de Koerdische Autonome Regio een relatieve stabiliteit heerst. Er is een einde gekomen aan de wapenstilstand tussen Turkije en de PKK waardoor er luchtbombardementen plaatsvinden door het Turkse leger, waarbij een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vallen en er vinden opnieuw Iraanse aanvallen plaats tegen de Koerdische rebellen, maar deze eisen geen burgerslachtoffers. Het Iraakse noorden is over de weg bereikbaar en er zijn luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Sulejmaniya, zodat terugkeerders naar Noord-Irak kunnen reizen zonder via Centraal-Irak te moeten gaan. Samengevat besluit de commissaris-generaal dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Betreffende de door tweede verzoeker neergelegde documenten oppert de commissaris-generaal dat deze geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. De gegevens betreffende de identiteit en de nationaliteit van verzoeker worden niet betwist, op zijn geboortedatum na. In de beslissing wordt gesteld dat het doopcertificaat, de foto's van de doopceremonie en het attest van kerklidmaatschap aantonen dat verzoeker gedoopt is, maar niets over de waarachtigheid van de bekering. De link naar de YouTube-video bleek niet te werken en de commissaris-generaal stipt aan dat het krantenartikel '*Ahdnya riskeerar död*' gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen en dus geen objectieve bewijswaarde heeft. Het verslag van de problemen in het opvangcentrum omwille van zijn bekering betekent niet dat het om een oprechte bekering gaat.

3.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5.3. De betreden beslissingen bevatten een aantal vaststellingen over tegenstrijdige verklaringen van verzoekers met betrekking tot hun asielrelaas en de vervolgingsfeiten die zij hebben geschetst. In wezen is de weigeringsbeslissing echter gebaseerd op de twijfel aan het oprecht karakter van de voorgehouden bekering tot het Christendom van tweede verzoeker.

3.5.4. Verzoekers schetsen in een uitgebreid theoretische betoog de onderzoeksplicht die rust op de *protection officer* van het Commissariaat-generaal die zij puren uit de richtlijn 2011/95/EU en de richtlijn 2013/32/EU. Onder verwijzing naar van het UNHCR-rapport *“Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems”* van mei 2013 opperen verzoekers dat er bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming geen onpartijdig onderzoek heeft plaatsgevonden, maar dat de beslissing vooral gestoeld is op buikgevoel.

3.5.5. De Raad merkt op dat het door verzoekers aangehaalde rapport *“Beyond Proof”* een zogeheten *‘Evidence Based Assessment’* beschouwt als één van de beginselen van de beoordeling van de geloofwaardigheid. Hierbij wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“adverse credibility findings should not be based on unfounded assumptions, subjective speculation, conjecture, stereotyping, intuition, or gut feelings.”*

3.5.6. Tweede verzoeker werd op 13 oktober 2016 éénmaal gedurende 3 uren gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal (AD tweede verzoeker, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2016). *In fine* van dit gehoor bekleog de aanwezige raadvrouw van tweede verzoeker zich over het feit dat er weinig vragen werden gesteld over de eigen beleving van tweede verzoeker (*Ibid.*, p. 14), die volgens haar nochtans van groot belang is in geval van een bekering. Naar aanleiding van deze kritiek stelde de *protection officer* dat *“niet alles kan gevraagd worden, gezien het tijdsbestek. Misschien tweede gehoor nodig.”* (*Ibid.*). De aanwezige vertrouwenspersoon van ‘Caritas’ wees er nog op dat het belangrijk is om na te gaan hoe verzoeker gepercipieerd zou worden in Irak (*Ibid.*, p. 15). Ondanks deze opmerkingen stelt de Raad vast dat er nooit een tweede gehoor werd georganiseerd waardoor niet op deze – nochtans pertinente – aspecten kon worden ingegaan.

3.5.7. Concreet blijkt uit het administratief dossier dat tweede verzoeker meteen bij zijn asielaanvraag verklaarde dat hij sedert 2006 bekeerd was tot het Christendom (AD tweede verzoeker, stuk 17, Verklaring DVZ, persoonsgegevens, 19 februari 2016). Tweede verzoeker deelde mee dat hij – hoewel hij tevoren eigenlijk ongelovig was – in Zweden besliste christen te worden na contacten met de bevolking en het genezen van zijn voet na interventie van een priester (AD tweede verzoeker, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2016, p. 9). Bij de neergelegde stukken kan een doopcertificaat worden aangetroffen van 29 december 2015 waaruit blijkt dat verzoeker op 27 augustus 2006 zou zijn gedoopt bij de *“Pingsförsamlingen i Västerbottens Mellanbygd”* (AD tweede verzoeker, stuk 15, Documenten, doopcertificaat 29 december 2015) en een attest van kerklidmaatschap dat vermeldt dat tweede verzoeker sedert mei 2016 actief lid is van een (Pinkster-)gemeente in België (*Ibid.*, attest van kerklidmaatschap).

3.5.8. De vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen over het asielrelaas en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoekers uit Irak, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die verzoekers in Sar Chanar nabij Suleimaniya situeren. Deze gebeurtenissen staan thans niet ter discussie.

Met betrekking tot het oprecht karakter van de bekering wordt in de beslissing gewezen op de verklaring van tweede verzoeker dat hij gekozen had voor de protestantse kerk, terwijl uit zijn doopcertificaat bleek dat het om de Pinkstergemeenschap gaat. Daarnaast wordt verzoeker verweten dat hij zich niet heeft verdiept in de verschillende stromingen binnen het Christendom en dat hij bij zijn aankomst in België niet actiever op zoek ging naar een voor hem passende kerkgemeenschap. Verzoeker bleek tenslotte niet in staat duidelijk uiteen te zetten waar de Pinkstergemeenschap voor staat en had geen weet had van de Bijbelse achtergrond van Pinksteren.

3.5.9. De Raad stelt vast dat in de informatie (van *Wikipedia*), die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, het volgende wordt gesteld: *“Pentecostalism (...) is a renewal movement within Protestant Christianity (...)”*, (AD tweede verzoeker, stuk 16, Landeninformatie, basisinformatie over de pinksterbeweging, Pinksteren en Paas- en Pinksterdatum), zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekers antwoord, dat hij zich tot de protestantse kerk had bekeerd, als onjuist zou worden beschouwd. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat van hen geen encyclopedische kennis

mag worden verwacht van de verschillende stromingen binnen het christelijke geloof omdat een bekering niet door een volledige studie wordt voorafgegaan. Uit de informatie die verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, kan dan weer worden opgemaakt dat niet alle leden van de Pinksterbeweging de betekenis van Pinksterzondag kennen (Verzoekschrift, bijlage 6, *“Shouldn’t Pentecostals Celebrate Pentecost Sunday ?”*, 5 januari 2012), zodat het gebrek aan kennis van tweede verzoeker op dit punt evenmin een doorslaggevend argument is om de oprechtheid van zijn bekering in twijfel te trekken.

3.5.10. Tevens blijkt uit de beschikbare gegevens dat verzoekers reeds sinds het voorjaar van 2016 problemen hebben ervaren in het Caritas-centrum in Scherpenheuvel, waar zij verblijven, en dit omwille van de bekering van tweede verzoeker (AD tweede verzoeker, stuk 15, verslag opvangcentrum, 20 oktober 2016). Uit het verslag blijkt dat tweede verzoeker zich ook in het dagelijkse leven als christen uit, waardoor het niet onaannemelijk is dat hij ook in zijn regio van herkomst als een apostaat zou kunnen worden gepercipieerd. Over dit verslag wordt in de beslissing laconiek het volgende gesteld: *“Het feit dat u zich in het opvangcentrum uit als christen wat problemen gaf met andere bewoners, bewijst (...) niet dat het hier om een oprechte bekering gaat”*.

3.5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers dienen te worden bijgetreden waar zij stellen dat de kennisvragen waarop tweede verzoeker volgens de commissaris-generaal niet deugdelijk antwoordde, weinig relevant zijn en dat tweede verzoeker niet diepgaand werd bevraagd over zijn bekeringsproces of zijn persoonlijke beleving. Er dient te worden opgemerkt dat het administratief dossier geen landeninformatie bevat over de godsdienstvrijheid/apostasie in Koerdistan, hoewel dit tijdens het gehoor kort bij een vraag aan bod kwam (AD tweede verzoeker, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2016, p. 8). Op grond van de informatie over de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio, die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota’s werd overgemaakt (zie punt 2.2.1.), kan niet worden nagegaan of verzoekers een risico zouden lopen indien zij naar hun regio van herkomst zouden terugkeren en als geloofsafvalligen zouden worden gepercipieerd.

3.5.12. Uit de UNHCR-richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming die gestoeld zijn op religieuze gronden, blijkt dat de beslissingsautoriteit slechts vrijgesteld is van een diepgaand onderzoek als het opportunistisch karakter van de bekering voor iedereen overduidelijk is, wat te dezen niet het geval lijkt te zijn. In elk geval dienen de gevolgen van een terugkeer te worden onderzocht: *“So-called “self-serving” activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant’s country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection.”* (UNHCR-guidelines on Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 2004, §36). De Raad stelt vast dat aan de oprechtheid van de bekering van tweede verzoeker wordt getwijfeld, zonder dat alle aspecten van zijn bekering afdoende werden bevraagd en zonder dat dit werd afgetoetst aan objectieve landeninformatie. Dit houdt een miskennis in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.5.13. Ten overvloede wijst de Raad op de aanvullende nota van verzoekers van 22 februari 2018, waaruit blijkt dat ook eerste verzoekster op 20 januari 2018 werd gedoopt. Ook de bekering van eerste verzoekster lijkt aanleiding te moeten geven tot een nader onderzoek.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

## **Artikel 2**

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 april 2017, worden vernietigd.

## **Artikel 3**

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN